

πώς εμποροῦν ἑοκλόως νὰ σκάσωμε κανόνι,
κι ἔπειτος χρωστέι μονάχα μὲ φάπια γὰ πληρήνη.

Ἐπάνω ὅτ' ἀσκήσεις
θέλω ν' ἀκούσω κρίσεις
κι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐλοῦν, μὰ κι ἀπὸ μὲ τὸν ἴδιον...
ἔ'καφετῆς ἤ, γὰ φέρε δευτερον γουφουλθιον.

**Βροχή, θεομηνία,
κι ἄκρα φιλοξενία.**

Θυμηθῆτε... μὰ φορὰ
δίχως ἕνοαιρα πυρὰ
πολεμήσαμε κι ἔμεις
ὅτ' ἀ πεδία τῆς τιμῆς.

Ραπατάου, ραπατό,
τὰ ταμπούρα τοῦ στρατοῦ,
δῆνα, σάλπιγγε, μουσική,
μὰρς ἔδω και σὶπ ἐκεί.

Κι ἔτρεχε νὰ δῆ τὸν Ἀρη
ἀρεϊμάνιον ἀφοῦσαι...
κάθε τόσο σὶτὸ ποδάρι,
ἐξεγέρσεις και γιορροῦσαι.

Κανεὶς δὲν ἔμενε νεοθρός,
ἔδρα τὸ σῶμα μας κι ὁ νοῦς,
ἐκαίνο ἦτον Ἐρυθρός,
κι ἐκαίνο ἦτο Κυανός.

Ὁ μὲν ἐπῆρχετο ταχὺς
μὲς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
ὁ δὲ μὲ φθόγγους λαχῆς
ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα.

Ἐπῆρχοντο φαλαγγίδων
κι ἀφοῦσκωναν μικτήρες,
κι ἦτον ὁ πόλεμος σχεδόν,
ὡς λέγουσιν ἐπι θύραις.

Ἐδίδοντο τὰ θέματα
συγκρούσεως ἀγρίας,
κι ἐμάχοντο ὅτ' ἀ φέμματα
μετὰ πολλῆς ἀνδρείας.

Ἐν τούτοις ἔσκευσαν ἐκεῖ
ποδαρηθὸν κι ἔφ' ἔπκων
κι ἀρμάτων και τεθρίπκων
διάφοροι πολεμικοὶ
σχολιασταὶ και κριτικοί.

Κι ὁ Περικλέτος ἔκανε πολλὰ παρατηρήσεις
ἐπάνω ὅτ' ἀσκήσεις
κι ἀπὸ ραχοῦλαις ἔδλεπε και λέρους και βουνὰ
τὶ καθάλιναις ἀφίαν ἀλόγων πσιανά.

Κι οἱ καταρράκι ἔξαιφνης ἀνοίγουν τ' οὐρανὸ
τοῦ τόσοσ κυανού,
κι ἔπαυσε κάθε δρῆσις και καθερία βροντή
μὲ τὴν νεροποντή.

Κοιμάται στεγασμένο πολὺ κρηφναριό,
κι ἔμεις σχεδὸν μουσική
τραβᾶμε σὶτὸ Μενίδι...
ἀληθινὰ και τοῦτο φιλόθενο χωριό

Τὶ φρόνημα γενναῖον, τὶ πατριωτισμός,
παντοῦ φιλοξενίας θερμῆς παροφουσό.
Και τᾶρα σὶτᾶν ἐπέδρων τὴν μνήμην αἰωνία
μὲν ἡ φιλοξενία
ἐκαίνης τῆς πατρίδος τοῦ Μίχα τῆς κλεινῆς...
κτυπήσαμε τῆς πόρταις, δὲν ἀνοίξε κανεὶς.

Μὰ κώχη μόνου, μὰ γωνιὰ
ἔγησαμε βραγμένο,
κι ἔμους μὲ φλέγμα κι ἄπονη:
σὶτην παρακάτω γειτονιὰ
μὰς λὲν οἱ στεγασμένοι.

Ἐμπρός ὅτ' ἀ Δίσα, βρεῖ παιδιὰ... τὸ βῆμα σας ταχὺ...
ἀνοίξετε, φωνάζομε, μὰς ἐλοῦσε βροχή.
Τοῦ κάκου και κτυπήματα και παρακάτω τόσα...
σὶτην παρακάτω γειτονιὰ μὰς εἶπαν και ὅτ' ἀ Δίσα...

Φιλοξενίας κι ἀπ' ἐκεῖ κι ἀγάπης νέον δεῖγμα,
κι ὁ νέος Κωνσταντίνος
ἐφώνηξε κι ἐκαίνο
πὺς ἡ φιλοξενία των εἶναι τοῦ κράτους σῖγμα.

Ἐμοῦσκεφε κατακλυσμός κάθε τῆς μάχης λόντα
κι ἀπὸ χαρὰν ἠλάλαξαν οἱ Βάρβαροι κι οἱ Κρούοι,
κι ὅπως βροχή κατέστρεψε τὸν μέγαν Ναπολέοντα
ἔτσι πολέμησε κι ἔμ' αὐς βροχή μὲ τὸ τουλοῦμι.

Πλὴν ἡσύχασαν ὀλίγον τὰνυπόκατα στοιχεῖα
κι ἦλθε ξαστερίας ἡμέρα,
κι ἔγινε μ' ἐπιτυχία
σύγκρουσις στρατῶν δευτέρου.

Ἐπατούσαμε μισοτάνια,
κι ἦλθαν και πολλὰ φουστάνια
και τραγῦρο μὰς σκορποῦσαν ἔριδα κι ὀλαγγυλάγγη,
κι ἔλεγαν πολλοὶ ἐψηφείας νὰ τὸ πάρουμε φαλάγγη.

Τὶ βαρὸδρομος κλαγγὴ και τί σπιδες ἀπὸ μάτια...
πολεμοῦσαμε κι ὄρθοι, πολεμοῦσαμε και ὀστῆμα,
κι ὁ Διάδοχος μὰς εἶπε και ὁ φέμτικα πυρὰ
πὺς δὲν πρέπει μὲ τὸ στήθος νὰ κτυποῦμε φανερά...

Ἐτῆς ψευδομάχαις δὲν εἶναι Χάρος,
ὅτῆς ψευδομάχαις καθένας τρέβεται,
και συνειθίζει και πέρνει θάρρος...
κανεὶς δὲν φεύγει, κανεὶς δὲν κροβεται.

**Ερυθρός και Κίανος,
της Ελλάδας, της Κορδοβίας.**

Σ' αυτός κεφάλι κανείς δεν σκόβει,
μήτε το στήθος δειλά δεν κρύβει,
έξω το στήθος του κι' η κεφαλή,
κι' ολόρθος κι' έμπικος πυροβολεί.

Έτρεξαν κι' ακόλουθοι με σπουδή μεγάλη
να μάς δούν και πάλι.

Τούτοι φθάνουν έπιπτοι, τούτοι με καρτότα,
κι' έλοι μάς εθαύμασαν για την άνοχη...
πώς βαστοδυ είδαίματε τ' άκά μας πότα.
και με τόση θύελλα κρούς και βροχή.

Νάσου κι' ο Διάδοχος πανταχού παρών
και το πάν κληρών.

Τρέχει με την Γη του κι' ο Φηλός Ανδρέας,
τρέχει κι' ο Νικόλαος με βαριά κανόνια,
θάλαρα συγκρούσεως άληθώς θραύας,
όπου θάβλωντας και μη το θυμάσαι χρόνια.

Θάλαρα πολεμικής άληθώς ώρατο...
με παιάνες ήχησαν άπορροήτες βροχοί,
κι' ο Μίνιστρος Μπαλατάς, με τον Κακωριώτη
οάντουτες έστράγγισε κι' έβλεσαν την μάχη.

Όλα ήγγαν με χαρά
κι' έλοι μ' άσφαρα πυρά
κόσμο τουρκεζιάμα.

Κι' άνευ έίνης συνδρομής
βρόντα μ' εις και πόνε μ' εις
έλοι μας νικήσαμε.

Τελείωσε κι' αυτό το πατιτράκι
κι' άναίμακτος ή κάθε σακαράκι.

έμπήκε οάν και πρώτα μες στη θήκη
κι' ο πόλεμος δεν ήτο παρά νίκη.

Και κυνηγός καμπόσου άπαντήσαμε
κι' έλους για το κυνήγι τού ρωτήσαμε.
Έπληξαν για λαγούς με πετραχήλια
κι' έγύρισαν μονάχα με σταφόλια.

Κι' ο σεβαστός Διάδοχος εϊθός μετά την κάλην
άνεφερε της σκέψης την άκηριάν πάλιν,
έφάνη δέ δρυμώτερος εις τας παρατηρήσεις του
κι' αυτός κι' έβεινος ήκουσε με προσοχήν τας κρίσεις του,
κι' έφάνασε για μερικούς γαλόγια πώς φορτώνονται
κι' άνάσκελα και προηγδόν στο στρώμα των ταπένονται.

Κι' είπε το στόμα κινικό
κι' αθάδους φαιμαρόνιο,
συνεικτιμένιο να γαλέ,
πώς έλα πάνε τοσ κακοί,
και με γαλόγια προ πάλι
θ' άπλώνονται του χρέου.

Κι' άδεμασαν τα τουρτέκια τα γεμάτα
και μες στην Νίκη Ελαμπαν τον ήλιον,
κι' από την Σέρρα πλάκωσαν παντάτα
πώς έγιναν κι' οι Βολύγγιοι Βαλλίον.

Και στόματα τουμπκούζιαν φλυδέρων
δει κι' αυτό το άλλο των Βολύγγιον
πώς έμαλλε να γίνη από πολλοί
και στην Εθέρπη τώτερον κι' άλλοι.

Μόνον ή Ρωμησούνη οάν μαρζία
φειτοπολέμων πλάκουσα σπαρτί.
δειχνη με το ραχάτι της πώς έλα
κι' άπ' έλους τελευταία τα μανθάνει.

Κι'ό ξύλινος ό βλάξ,ό Περικλέτας,
την Δόξα την άντίκριμα κι'έφετος
όσν πέρου και όσν πρόπερου μονάχη
νά μελετά την κάθε φευδομάχη,
και βλέπωντας παντού όσν κουκουβάγια
των φαρντουά νά γλιφί τάποφάγια.

Εκδρομής έπιτυχής, σύμπροσξής και συμμαχία.

Τύριαν από την Πόλι
έκδρομής άγαπητοί
λάμποντες,άκτινοβόλο,
κοτσονάτοι, δυνατοί.

Μ'έρωτήματα πολλά
τους έσκέτα, Ένας κι' άλλος
της Αθήνας παπαγάλος :
πώς περάσατε,καλά ;

Τι καλά περάσαμε,
μόνο που Ξεράσαμε
λίγο στην Μαρίσσα...
τι βροχή τι μπέραι!

Γιά βαλτίσας και γιά σάκκουσ είχαμε πολλας τρεχάλας,
έρευνας και τά λαπά,
κι' έμπερδούθη με της άλλας
κι'ή βαλτίσα του Παπά,
κι'έκειμήθη κι'ό Παπάς με την μαύρη ρεδιγκότα
κι'έμακάριε κι'αυτός Σύνταγματών καθιστότα.

Πλην έδω κι'ό Δαμιάντης,ΐταε καμμά βαλτίσα,
ΐταε κανένα σάκκο και καμμά χρυση καρφίτα;
Δέν'μιλάτε,βρέ παιδιά;
πλην κανέναν τουμουδιά.

Τι μεγάλ'όποδοχή!..
άσπαρξές οι κάθε βήμα,
κι' άλλάζαν με την βροχή
τά ψηλά καπέλα σχήμα,
και μ'αυτήν από Ψηλά
είχαν γίνει χαμηλά.

Ήρχοντο μικροί μεγάλοι,
καθεμιά τών Ροδιμ γαλιάνδρα,
οματαία κύρυφατα.

Κι'είχαμε μαζί τόν Ράλλη,
όχι της Βουλής τόν άνδρα,
μά τόν άλλον τόν βαφέα.

Ήρχοντο κι'αυτός νά κάνει διαφήμιση,στην Πόλι
του μεγάλου του Βασιλείου κι'έν βαφεις άκτινοβόλοι,
κι'έκανε κι'αυτός δουλειάς,
κι'έτρωγε και κατελιγας.

Γιά τούτη την όποδοχή που γλώσσα και μοιά;
όποιος έπηγε στην Στανπουλ λογίεται μακάριος,
κι'ό Παπαμχαλόπουλος την πέτσιε καλά,
έπηγε μόνον έκδρομής κι'ήλθε Ρεφενρεδάριος.

Τών Νεοτούρκων όλοι μας θαυμάσαμε τó κίνημα,
μόναχι με την σύμπροξή θά κάναμε χαίρι,
και τόν Σουλτανό πήγαμε νά δούμε τόν προσκυνήμα
και μας χαϊρέττος κι'αυτός από τó παραθύρι.

Την ΐβραμη την κραταίν Μεγαλειότητά του,
μάς ειπε και παρέλασε νά κάναμε μ'προστά του.

Τότε δη τότε,βρέ παιδιά,μάς ειχε περάσει τρέλλα,
τότε πετάχτηκαν Ψηλά μαντύλια και καπέλα,

Τότε κι'έμεις φωνάξαμε:χαλάλι,όσο ταξεδί!...
μόνο που δέν'μας φίλησε,
και Τουρκιστί μάς μίλησε,
μά δέν'κατάλαβε κανείς εκτός του Καρολίδη.

Κι'ό Τελετάρχος,ό Γκαλήης οι κάθε κουτομύγια
του κραταίος του Πατισαχ έξήγησε τά λόγια,
πού οι κανένα σήμαρε δέν'κάνει τόν βαρύ
και φαίνεται,όσο πρόσωπο πώς μοιάζει του Σουρη.

Κι'έλεγε κι'ό Περικλέτος:τι περίεργο κι'αυτό,
μέ Καλίφη Σηλεστό
κι'ό Σουρης νά μοιάζει τόσο...μη κανέναν σας θαρρη
χωρετάδες πώς του κάνο...
βάλτε φέσι,στέν Σουρη
και θά'δητε τόν Σουλτανο.

Κι'ό Σουρης άνεκραύαζε χαίρων:
εulογείτε,οκαι τόν πατέρον.
Τού Χαμίτ την εικόνα κυτάξω,
την δική μου κι'έκεινος κυτάζει...
τι τιμή και γιά μέ,πού τού μοιάζω,
τι τιμή και γιά αυτόν,πού μου μοιάζει.

Τι λόγους δέν'άκούσαμε,τι ρητορείας έπη,
κι'ό κάριος Τοκατιάν, Αρμένης καθώς πρέπει,
όσο ζαχαροπλαστέιο του μάς ειπε νά τó στρώνομε
κι'έκει νά τρώμ'έλεθερα χωρίς και νά πληρώνομε.

Δέν είχαμε γιά τίποτα καμμά φροντίδα κι'έννοια,
κι'ό Βασιλιάς ό πολός
κι'όμογενής μας προσφιής
μάς ειχε δώσει δωρεάν άμάξια κρουσταλλένια,
και όδός του κι'έγυρίζαμε χωρίς λεφτά,γιά άγώγια
κι'έχάσκανε,όσο δρόμα μας τρανοί και σκυλολόγια.

Μ'αίσθημα άγάτης φλογερών
οι λάσκαρις έπηδούσαμε,
τό λιγερών και κοπτερών
μέ Τούρκους,τραγοδοούσαμε,
και'στους Βουλγάρους,λέγαμε:φουρτονα,ότα μπατζάκιμα σας,
ότα νέα σας Βασιλεια και'ότα μεγάλα τζάκια σας.

Κουφέτα κι'άνθη βροχηδόν,δλ'οι μαζεδες,μύρισαν
κι'άστραφαν τά Παλάτια,
και μέσα στην Άγιά-Σοφιά με δάκρυα πλημμύρισαν
πολλών ψυχας και μάτια.

Άμμ'τι σας λεί κι'ό Σαμπάχ,πουναι μεγάλο τζάκι...
μά τι φιλά μάς έβωσε κι'ό Θεσσαλός Μουφτής,
κι'ό Καρολίδης έμεινε στην Σιδρόνης τó Σαντζάκι
και λέγεται πώς σήγουρα θά γίνη Βουλευτής.

Άποθούσις άλθηλα...τι Τοκατιάν πασελάμα,
τι λαυτό του Βασιλείου,τι λαός έμπερδούσε...
λόγο κι'ό Μουφτής ό φίλος έβγαλε,ότα Δαρδανελμα,
μά τόν ΐβιο λόγο πάλι μάς τόν ειπε και'στην Πόλι.
Και τού φώναξαν κι'έκεινοι,και τού φώναζαν κι'αυτοί:
Ξαναπέτομας τόν Μουφτή.

Και ξανάθαμ'έδω πέρα νά μάς πέρνουν τά μοιά
κάθε τόσο μ'έρωτήσις:
πώς περάσατε,καλά...
μην ρεμερούσιν, έπίσης.
Και ξανάθαμ'έδω πέρα με πηλό και με βροχή,
μά κανείς κι'έδω δέν'βήγαιε νά μάς κόν'όποδοχή.